

РЕШЕНИЕ

№ 1898

гр. София, 17.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4261** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 17252/05.05.2023 г., подадена от "Диана фуудс" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ресторант "101 Бар и динър", ЕИК по Булстат:[ЕИК], чрез адв.Г., с която са предявени обективно искове срещу Националната агенция за приходите, с цена 3 864,35 лв., от които 3 727,21 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, претърпени от Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1526-0126560/06.06.2022 г., издадена от Началник отдел "Оперативни дейности-С." в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, за налагане на ПАМ запечатване на търговски обект – заведение "101 Бар и динър", находящ се в [населено място], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], стопанисван от "Диана фуудс" ЕООД, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, като обектът е бил запечатан за времето от 06.06.2022 г. до 09.06.2022 г., която заповед е отменена по съдебен ред с Решение № 7853 от 20.12.2022 г. на АССГ по адм.дело № 5554/2022 г.; 137,14 лв., представляваща лихва за забава върху обезщетението за пропуснати ползи от 10.01.2023 г. до подаване на исковата молба; и законна лихва върху същото обезщетение от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумите.

В исковата молба се твърди, че претендираните за обезвреда имуществени вреди са причинени на ищеца в резултат на незаконосъобразен административен акт – Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С1526-0126560/06.06.2022 г., издадена от Началник отдел "Оперативни дейности-С." в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186 ЗДДС му е наложено запечатване на търговски обекти и забрана на достъпа до него. Ищецът поддържа, че административният акт е отменен с влязло в сила съдебно решение, поради което са изпълнени предпоставките по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата за вреди. Определя претърпяната от него имуществена вреда под формата на пропуснати ползи от реализирането на приходи за периода от 06.06.2022 г. до 09.06.2022 г. Претендира Съдът да постанови решение, с което да му присъди сума в размер на 3 727,21 лв. - обезщетение за пропуснати ползи, 137,14 лв., лихва за забава върху обезщетението за пропуснати ползи от 10.01.2023 г. до подаване на исковата молба; както и законна лихва върху същото обезщетение от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумите. Претендира присъждане на разноските по делото.

В с.з. ищецът се представлява от адв.А., която поддържа иска, моли Съда да го уважи по съображенията, изложени в исковата молба. Претендира сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък по чл.80 от Гражданския процесуален кодекс (л.100). Представя писмени бележки с подробни съображения.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от НАП чрез юк.Р., в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, но счита същата за неоснователна. Отправя възражение за недоказано настъпване на заявените вреди, тъй като липсват доказателства за реална търговска дейност в обекта. Намира, че липсва причинно-следствена връзка между административния акт и пропуснатите ползи. Намира размера на вредите за абстрактен. При липсата на законовите предпоставки на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, ответникът моли Съда да отхвърли исковата молба по изложените в отговора съображения. В с.з. ответникът чрез юк.Р., впоследствие чрез юк.Б. моли Съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки с подробни съображения.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд-София град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка на 02.06.2022 г. в 12:58 ч в търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС – заведение "101 Бар и динър", находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от "Диана фуудс" ЕООД, е констатирано, че дружеството, в качеството му на задължено лице по чл.3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на министъра на финансите за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, е допуснало нарушение на разпоредбите на същата. Установено е, че търговецът използва фискално устройство, което не отговаря на изискванията за одобрен тип, съгласно Приложение №1 към чл.8, ал.1, т.1 и чл.8, ал.2 от Наредба Н-18/13.12.2006 г.

на МФ, във вр.с § 75, ал.6 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, във вр.с чл.118, ал.4, т.1 и т.4 ЗДДС. Извършена е контролна покупка на обща стойност 20,10 лв., за която е издаден фискален касов бон № 00277970007/02.06.2922 г. от монтираното устройство модел "Datecs FP-800" с ИН на ФУ ЕД 279943 и ИН на ФП № 02279943. Установено е, че касовия бон не съдържа като реквизит двумерен баркод по смисъла на чл.26, ал.1, т.16 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ. Преценено е, че ФУ не е от одобрен тип по смисъла на чл.8, ал.2 от същата наредба, тъй като не отговаря на функционалните изисквания по ал.1 на същия член, като фискалната касова бележка, издавана на клиента, трябва да съдържа реквизитите по чл.26, ал.1 и 2. Търговецът е следвало да приведе дейността си в съответствие с изискванията на § 71, ал.1 от ПЗР към Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ. На осн. чл.12, ал.2 от същата наредба след изтичане на срока или при промяна на техническите и/или функционалните изисквания към ФУ, устройствата от съответния тип, не се считат за такива от одобрен тип. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка сер.АА № 0126560/02.06.2022 г.

Въз основа на проверката срещу "Диана фуудс" ЕООД е съставен АУАН № F661997/02.06.2022 г. за извършено от дружеството нарушение на чл.8, ал.2 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ.

Началник отдел "Оперативни дейности-С." в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП е издал ЗНПАМ № ФК-С1526-0126560/06.06.2022 г. (л.15), с която на "Диана фуудс" ЕООД на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 ЗДДС е наложена ПАМ запечатване на търговски обект "101 Бар и динър", находящ се в [населено място], [улица], и е забранен достъпа до него за срок от 14 дни.

На 06.06.2022 г. в 12,50 ч търговският обект "101 Бар и динър" е запечатан от органите по приходите, за което е съставен Протокол сер.АА № 0042197 от същата дата (л.19).

С Определение № 4608 от 09.06.2022 г. на АССГ по адм.дело № 5166/2022 г. (л.20) е отменено разпореждане за допускане на предварително изпълнение на наложената ПАМ - запечатване на търговски обект "101 Бар и динър". Определението е влязло в сила на 09.06.2022 г.

Търговският обект е отпечатан на 09.06.2022 г. в 13,45 ч, за което е съставен Протокол сер.АА № 0042198 от същата дата (л.23).

С Решение № 7853 от 20.12.2022 г. на АССГ по адм.дело № 5554/2022 г. (л.24) е отменена ЗНПАМ № ФК-С1526-0126560/06.06.2022 г., издадена от Началник отдел "Оперативни дейности-С." в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП. Съдебното решение е влязло в сила на 10.01.2023 г.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства: Приложени с исковата молба и с писмения отговор на ответника; документите, по които е работило вещото лице по ССЕ (л.82).

По делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице М. И., която даде основно заключение по следните задачи:

1. Какъв е размерът на реализираната от „ДИАНА ФУУДС“ ЕООД печалба от стопанисвания от него търговски обект заведение „101 бар и динър“, находящ се в [населено място], [улица] за м. юни 2019 г., м. юни 2020 г. и м. юни 2021 г.
2. Какъв е средномесечният размер на печалбата на Дружеството от търговския обект за м. юни, като се вземат предвид данните за посочения месец в предходните 3 години

(2019, 2020 и 2021 г.).

3. Какъв (на база на отговора на Въпрос № 2) е среднодневният размер на печалбата на Дружеството от търговския обект за м. юни.

4. Какъв (на база на отговора на Въпрос № 3) би бил размерът на печалбата на Дружеството от търговския обект за 3 дни.

5. Какъв е размерът на средногодишната инфлация за 2022 г. Какъв би бил размерът на сумата, получена при отговора на Въпрос № 4, като се отчете размерът на средно годишната инфлация за 2022 г.

6. Какъв е размерът на законната лихва забава съгласно ПМС № 426 от 18.12.2014 г. върху получената сума при отговора на въпрос № 5, считано от 10.01.2023 г. до 05.05.2023 г.

С протоколно определение от 18.01.2024 г. въз основа искането на ищеца Съдът указа на в.л. да даде заключението, като по всички задачи вземе предвид данъчната печалба. По тези задачи в.л. представи заключение от 03.04.2024 г. (л.60).

По делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице М. И., която даде допълнително заключение по следните задачи:

1. Какъв е размерът на реализираната от „ДИАНА ФУУДС“ ЕООД счетоводна печалба от стопанисвания от него търговски обект (заведение „101 бар и динър“, находящ се в [населено място], [улица]) за м. юни 2019 г., м. юни 2020 г. и м. юни 2021 г.

2. Какъв е средномесечният размер на счетоводната печалба на Дружеството от търговския обект за м. юни, като се вземат предвид данните за посочения месец в предходните 3 години (2019, 2020 и 2021 г.).

3. Какъв (на база на отговора на Въпрос № 2) е среднодневният размер на счетоводната печалба на Дружеството от търговския обект за м. юни.

4. Какъв (на база на отговора на Въпрос № 3) би бил размерът на счетоводната печалба на Дружеството от търговския обект за 3 дни.

5. Какъв е размерът на средногодишната инфлация за 2022 г. Какъв би бил размерът на сумата, получена при отговора на Въпрос № 4, като се отчете размерът на средногодишната инфлация за 2022 г.

6. Какъв е размерът на законната лихва забава съгласно ПМС № 426 от 18.12.2014 г. върху получената сума при отговора на въпрос № 5, считано от 10.01.2023 г. до 05.05.2023 г.

По тези задачи в.л. представи заключение от 10.06.2024 г. (л.74).

Съдът ще коментира експертните заключения при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 7853 от 20.12.2022 г. на АССГ по адм.дело № 5554/2022 г., с което е отменена ЗНПАМ № ФК-С1526-0126560/06.06.2022 г., издадена от Началник отдел "Оперативни дейности-С." в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП.

Исковата молба е предявена на от легитимиран субект – адресат на отменената ЗНПАМ, от действието на която се претендира обезщетението за претърпени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, и при наличие на правен интерес от водене на иския процес, поради което същата е процесуално допустима по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Разгледан по същество искът е основателен.

Съобразно установените в чл.19 ЗНАП правила агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловна необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен административен акт, отменен с влязло в сила съдебен акт. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразни актове, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно чл.154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

Доказателствената тежест не е равностойна на задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от доказването или недоказването. Тази тежест се

състои в правото и задължението на Съда да обяви за настъпила правната последица, чийто юридически факт е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иска, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при проведено доказване да приеме, че е осъществен юридическият факт, а отгук – и са настъпили последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

След като тежестта на доказване се изразява в правото на Съда да приеме за настъпил всеки факт, чието съществуване е доказано по делото, тя е приложима тогава, когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени съответните указания. С разпоредителното заседание от 29.12.2023 г. Съдът указа на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него имуществени вреди от описания от ищеца административен акт, причинените му вреди от този административен акт, причинно-следствената връзка между незаконосъобразността на административния акт и вредите.

Съдът намира, че ищецът се справи с разписаната в закона и указана му от Съда доказателствена тежест.

В гражданско-правната материя обезщетението за пропуснати ползи е уредено в чл.51, ал.1 ЗЗД относно извъндоговорната отговорност и в чл.82 ЗЗД касателно договорната отговорност. С Тълкувателно решение № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС е дадено разяснение относно обезщетяване на вредите по чл.82 ЗЗД. Според него установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В практиката на ВКС се приема (напр. в Решение № 67 от 22.04.2013 г. по търг.дело № 28/2012 г. на ВКС), че макар и постановено по приложението на чл.82 ЗЗД, посоченото ТР дава принципен отговор на въпроса за характера на пропуснатите ползи. Според Решение № 66 от 14.06.2011 г. по гр.дело № 1725/2009 г. на ВКС пропуснатата полза като вид имуществена вреда, настъпила в резултат на неправомерно увреждане, се изразява в невъзможността да бъде реализирано определено имущество или парично оценен интерес. В Решение № 282 от 27.10.2015 г. по гр.дело № 1506/2015 г. на ВКС е застъпена тезата, че пропуснатите ползи представляват неосъществено увеличаване на имуществото на едно лице, което би настъпило, ако не е било осуетено от поведението на друго лице. Всяко неосъществено увеличаване на имуществото, което е щяло да настъпи със сигурност, ако не би било осуетено от деликта, съставлява пропуснатата полза. Такава е както печалбата, която увреденият е можел да получи от изпълнението на договор, осуетен от противоправно поведение на деликвента, така и всяка друга имуществена облага, която със сигурност пострадалият би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило. В случаите на извъндоговорна отговорност, каквато е отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, пропуснатите ползи са определяеми въз основа на опита и обичаите в практиката - при тях вредата произтича от нереализиране на сигурна възможност за увеличаване на актива на имуществото на кредитора. Сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще е налице, когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в

патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна.

Идентично тълкуване на характера на пропуснатите ползи като вид имуществена вреда е дадено и в практиката на Върховния административен съд, напр. Решение № 5856 от 17.05.2016 г. по адм.дело № 5583/2015 г., според което установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото би се намирало, в случай че незаконосъобразният акт или действие, респ. бездействие, не бе рефлектирал върху него, съпоставено с имуществото към момента на увреждането. Само ако бъде доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния юридически акт то е могло да бъде увеличено, претенцията може да се приеме за основателна. В Решение № 5624 от 24.04.2014 г. по адм.дело № 12662/2013 г. се посочва, че пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, поради което това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

Прекъсването на търговската дейност несъмнено е неблагоприятно за ищеца, който носи доказателствената тежест относно основанието и размера на претендираните пропуснати ползи. Те следва да се определят въз основа на опита и обичаите в практиката - когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с прекъснатата търговска дейност.

Пропуснатата полза може да бъде както настояща, така и бъдеща вреда. Пропуснатата полза ще е настояща вреда, когато може да бъде определена окончателно, тъй като последиците от правонарушението са осъществени в определен, изминал към момента период. Обратното – пропуснатата полза ще бъде бъдеща вреда когато към момента на преценяването ѝ последиците от правонарушението все още не са изчерпани тъй като заместването на увреденото благо изисква период от време, който към момента не е изтекъл (бъдеща вреда).

Дискусионен е въпросът дали е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и пропуснатите от ищеца ползи. В Решение № 1154 от 29.01.2019 г. по адм.дело № 1338/2018 г. е прието, че не може да се приеме за доказано, че дружеството със сигурност е щяло да реализира ползите, които твърди, че е пропуснало, които могат да се присъдят като имуществена вреда, само ако имат сигурен характер и са в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен акт. Под вредоносен резултат /вреда/ следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него.

Визираното тълкуване, отнесено към настоящия случай, налага отговор на въпроса налице ли е имуществена облага, която ищецът със сигурност би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило, т.е. ако не беше издадена заповед за запечатване на търговския обект. Съдът споделя извода, че търговската дейност в обекта на ищеца е прекъсната за исковия период от 06.06.2022 г. до 09.06.2022 г. в пряк резултат от отменената заповед. С други думи, ако тя не беше издадена, търговският обект щеше да работи в този период. Именно от действието на отменения акт пряко и непосредствено са се породили неблагоприятни за ищеца последици – затваряне на търговския му обект и невъзможност да реализира търговската си дейност, от която да получи съответната печалба.

Ето защо Съдът преценява като основателна претенцията за обезщетяване на пропуснати ползи от предприетото запечатване на търговския обект за период от три дни.

По силата на чл.162 ГПК когато искът е установен в своето основание, но няма достатъчно

данни за неговия размер, съдът определя размера по своя преценка или взема заключението на вещо лице.

Този подход се е утвърдил и в практиката на ВАС – напр. в Решение № 12411 от 06.12.2021 г. по адм.дело № 5136/2021 г. е посочено, че размерът на реализираната печалба следва да се изчисли в сравним период от пет дни през последните три години, като се отчете и официалния ръст на инфлацията за този период, и по този начин се изчисли предполагаемият размер на печалбата, която дружеството би реализирало от дейността си в процесния търговски обект за периода на затварянето.

Следва да се приеме, че по делото посредством заключението на съдебно-счетоводната експертиза е установен предполагаемият размер на печалбата на ищеца за исковия период, увеличен с процента на инфлацията за 2022 г. Същото е изготвено въз основа на счетоводни данни на дружеството за м.юни през предходните три години 2019 г., 2020 г. и 2021 г.

Съдът кредитира допълнителното заключение на в.л. от 10.06.2024 г. като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано, предвид подробно изложената от вещото лице аргументация, послужила за формиране на експертните изводи. Експертът е анализирал коректно събраните доказателства и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорил е изчерпателно на поставените въпроси, след съвкупна проверка и анализ на всички относими към спора факти.

При заключението от 10.06.2024 г. в.л. е взело предвид счетоводния финансов резултат (СФР) на ищцовото дружество за указаните три години.

Тезата, че вещото лице правилно е взело за основа при доказване размера на исковата претенция именно СФР, Съдът обосновава със следните мотиви: По силата на § 1, т.16 от ДР на ЗКПО "Счетоводен финансов резултат" е печалбата (загубата) по отчета за приходите и разходите (отчета за доходите) за определен период преди начисляването на разходите за данъци от печалбата. За разлика от него, съгласно чл.18 от същия закон Д. финансов резултат (ДФР) е счетоводният финансов резултат, преобразуван по реда на закона. В случай че е налице положителен данъчен финансов резултат (данъчна печалба) от дейността като цяло, е необходимо да се установи каква част от данъчната печалба е формирана от дейност по производство на непреработена растителна и животинска продукция. Върху така определената част от данъчната печалба се изчислява дължимият корпоративен данък и съответно размерът на преотстъпения данък. На практика ДФР представлява данъчната основа за облагане на юридическите лица с корпоративен данък.

За целите на данъчното облагане СФР се преобразува с данъчните постоянни разлики – счетоводни приходи или разходи от текущата година, които не са признати за данъчни цели; и с данъчните временни разлики – счетоводни приходи или разходи от текущата година, които за данъчни цели се признават в друга година, различна от тази на счетоводното им отчитане. Данъчното преобразуване се предприема, за да елиминира ефектът на взети счетоводни операции, водещи до отклонение от облагане.

СФР отразява реалното финансово състояние на юридическото лице през годината – получените приходи и извършените разходи, отразени в оборотните му ведомости. Ето защо за целите на претендираното обезщетение именно СФР дава информация за нереализираните приходи. В случай че за основа при определяне размера на вредата се вземе ДФР, както е сторено в заключението на ССЕ от 03.04.2024 г., може да се достигне до извод, че през относимия към спора м.юни не е реализирана печалба поради липса на приходи - напр. за 2019 г. и 2020 г., когато дружеството е декларирало загуба, в годишен аспект, но не в интересувания Съда м.юни. Това положение обаче би влязло в противоречие с оборотните ведомости на дружеството, в които приходи са отчетени.

Каза се по-горе, че заключението от 10.06.2024 г. в.л. е взело предвид счетоводния финансов резултат на ищцовото дружество за указаните три години, като от съществено значение е обстоятелството, че счетоводният финансов резултат кореспондира с представените с

исквата молба оборотни ведомости, неоспорени от страните. Съдът съобрази, че предназначението на оборотната ведомост като вторичен счетоводен документ е да отразява началните салда, оборотите и крайните салда на използваните в предприятието счетоводни сметки за определен период от време. ОВ се представя в табличен вид, в който по редовете са разположени използваните сметки, а по колоните са представени началните салда, дебитните и кредитните обороти и крайните салда. Всеки ред от ОВ се формира от началното дебитно или кредитно салдо на съответната сметка, оборотите по счетоводните статии, в които сметката е участвала през периода, и крайното салдо на сметката в последния ден от периода, като резултат от началните салда и оборотите. Чрез ОВ може да се направи бърз преглед на финансовото състояние на предприятието, като се проследят салдата и оборотите по съответните сметки. Чрез преглед на ведомостта могат да бъдат открити съществени несъответствия при счетоводното отчитане в предприятието.

Резултат от осъществяваната от всеки вид стопанска дейност е реализирането на приходи. Положителната разлика между приходите и разходите формира дохода (печалба). Когато разходите са по-големи от приходите, отрицателната разлика се определя като загуба. В основата на загубата или дохода стои икономическия резултат, който отделния търговец реализира за отчетния период. По тази причина не се прави принципно разграничение между доход и печалба. Когато се касае за облагане на ЕТ, се ползва понятието доход, а за положителния финансов резултат на юридическите лица се ползва понятието печалба.

Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че именно допълнителното заключение от 10.06.2024 г. следва да послужи като основа за определяне размера на претендираното обезщетение. Релевантна е изчислената от експерта обща нетна печалба, тъй като именно печалбата характеризира увеличението на имуществото. Стореното от вещото лице сравнение на данните за предходните три години показват стабилни резултати на приходите, разходите и реализираните печалби на търговския обект. Изложеното е убедително доказателство за реализирана от търговеца сигурна печалба, от което следва достатъчно обосноваван извод, че в патримониума на ищеца действително е могло сигурно да настъпи положителна промяна чрез нейното реализиране.

С допълнителната ССЕ от 10.06.2024 г. е установен размерът на нереализираната печалба на ищеца за исковия период, увеличен с 15,3 % инфлация за 2022 г. спрямо 2021 г., а именно сума в размер на 3 727,21 лв.

По изложените съображения претенцията на ищеца за пропуснати ползи поради загуба на печалба за търговския обект за процесния период, през който не е реализирал дейност в пряк резултат от наложената му ПАМ, отговаря на визираните специфични изисквания към този вид имуществени вреди. В пряка причинно-следствена връзка с отменения административен акт, разпореждащ запечатване на обекта, респ. прекъсване на дейността му, е невъзможността на търговеца да реализира сигурно увеличение на имуществената си сфера под формата на печалба.

Предявеният иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен като основателен и доказан. Тава е така, защото наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ води до основателност на исквата претенция. Същата следва да се уважи в претендирания от ищеца размер от 3 727,21 лв.

Следва да бъде уважена претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата. Съгласно тълкуването, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.дело №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 10.01.2023 г. г. – датата на съдебното решение, до подаване на исквата молба, изчислена от вещото лице на 137,14 лв.

Следва да бъде уважена и претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумите. Конкретният размер на лихвата за забава следва да се определи в изпълнителното производство.

По делото ищецът е направил искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора е основателно. От представения от ищеца списък на разноските по чл.80 ГПК (л.100) е видно, че се претендират разноски в общ размер на 1 950 лв., от които 50 лв. внесена държавна такса, 700 лв. внесен депозит за вещо лице и 1 200 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. За последното са представени надлежни доказателства за заплащането му по банков път (л.103). Ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Договореният и заплатен размер на адвокатско възнаграждение от 1 200 лв. е над минимума по чл.8, ал.1 във вр.с чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, но не е прекомерен, защото отговаря на фактическата и правна сложност на спора. По делото са проведени няколко съдебно заседания, в което се е явил процесуален представител на ищеца, същият е представил писмени доказателства, изслушани са две експертизи. Пълномощникът на ищеца е представил писмени бележки с преглед и анализ на съдебна практика. При това положение се налага изводът, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение отговора и на извършеното по делото от неговия процесуален представител. Възражението на ответника по чл.78, ал.5 ГПК е неоснователно. За делата, образувано по искове за обезщетение по ЗОДОВ, нормата на чл.2а, т.2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, предвижда от юридически лица да се събира такса в размер на 25 лв., поради което разноските за държавна такса на ищеца следва да се присъди в размер от 25 лв. В рекапитулация на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер 1 925 лв. Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Диана фуудс" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ресторант "101 Бар и динър", ЕИК по Булстат:[ЕИК], обезщетение в размер на 3 727,21 лв. (три хиляди седемстотин двадесет и седем лева и 21 ст.) за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, претърпени от Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1526-0126560/06.06.2022 г., издадена от Началник отдел "Оперативни дейности-С." в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, за налагане на ПАМ запечатване на търговски обект – заведение "101 Бар и динър", находящ се в [населено място], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], стопанисван от "Диана фуудс" ЕООД, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, като обектът е бил запечатан за времето от 06.06.2022 г. до 09.06.2022 г., която заповед е отменена по съдебен ред с Решение № 7853 от 20.12.2022 г. на АССГ по адм.дело № 5554/2022 г.; лихва за забава в размер на 137,14 лв. (сто тридесет и седем лева и 14 ст.) върху обезщетението за пропуснати ползи от 10.01.2023 г. до датата на подаване на исковата молба; и законна лихва върху същото обезщетение, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Диана фуудс" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ресторант "101 Бар и динър", ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски по настоящото дело в размер на 1 925 лв. (хиляда деветстотин двадесет и пет лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: